

## Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία:

«Φωστῆρες ἐκλάμπουσι δύο, τάς τῶν θαυμάτων λαμπηδόνας, κρήνης ἐκ μιᾶς φωτοφόρου, τοῖς ἀσθενοῦσιν ἀπαρϋόμενοι», ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα πρὸς τιμὴν τῶν δύο ἑορταζομένων ἁγίων Ἀναργύρων, τοῦ ἁγίου Κύρου καὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου.

Καὶ ψάλλει δικαιολογημένα γιατί καὶ οἱ δύο ἅγιοι ἀκτινοβολοῦν ὡς φωστῆρες στὴν Ἐκκλησία καὶ στὸν κόσμο καὶ τὸ φῶς τῶν θαυμάτων τους καὶ τὸ φῶς τοῦ μαρτυρίου τους.

Εἶναι δύο φωστῆρες, εἶναι δύο οἱ ἑορταζόμενοι ἅγιοι Ἀνάργυροι, ὅπως ψάλλει καὶ ὁ ἱερός ὑμνογράφος, ἀλλὰ τὸ φῶς πού ἐκπέμπουν, τὸ φῶς πού ἀκτινοβολοῦν, προέρχεται ἀπὸ μία πηγή, προέρχεται ἀπὸ τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ πηγή τοῦ ἀενάου καὶ ἀληθινοῦ φωτός.

Ἔλαβαν οἱ ἅγιοι, ὁ ἅγιος Κύρος καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης, τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ μέ τὸ ἅγιο βάπτισμα στὴν ψυχὴ τους καὶ αὐξήσαν αὐτὸ τὸ φῶς μέ τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν προσπάθειά τους· τὸ αὐξήσαν μέ τὰ καλά τους ἔργα· τὸ αὐξήσαν μέ τίς δωρεάν θεραπείες τῶν ἀσθενῶν πού προσέτρεχαν σέ αὐτούς, κάνοντας μέ τὸν τρόπο αὐτὸ πράξη στή ζωὴ τους τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου: «οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλά ἔργα καὶ δοξάσωσιν τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Καὶ πράγματι, ἀδελφοί μου, τὰ ἔργα τους καὶ τὰ θαύματά τους ἦταν φῶς πού φωτίζε τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τί σημαίνει φωτίζε τοὺς ἀνθρώπους; Σημαίνει ὅτι τοὺς ἐδειχνε τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, «ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον».

Γιατί οἱ δύο ἅγιοι δὲν ἔκαναν τὰ καλά τους ἔργα, δὲν θεράπευαν τοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ ἀποκομίσουν οἱ ἴδιοι τὸν ἔπαινο καὶ τὸν θαυμασμό τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὴ δόξα πού συχνά προσφέρουν οἱ ἄνθρωποι σέ ὅσους τοὺς εὐεργετοῦν.

Οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι γνώριζαν ὅτι ὅσα ἔκαναν τὰ ἔκαναν μέ τὴ χάρη καὶ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ καὶ σέ αὐτὸν ἀπέδιδαν καὶ ἐκεῖνοι τὴ δόξα, καὶ πρὸς τὸν Θεό καθοδηγοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους, ἐκφράζοντας μέ τὰ ἔργα τους τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωσή τους σέ Ἐκεῖνον.

Καὶ ὅσο, ἀδελφοί μου, οἱ ἅγιοι προσέφεραν τὴν ἀγάπη τους στοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπέδιδαν τὴ δόξα στὸν Θεό, τόσο περισσότερη χάρη λάμβαναν καὶ τόσο μεγαλύτερα θαύματα ἀξιώνονταν νὰ ἐπιτελοῦν, διότι ὁ Θεὸς τοὺς δόξαζε προσφέροντάς τους ἀφειδῶς τὴ δύναμή του καὶ τὴ χάρη του, σύμφωνα μέ τὴν ὑπόσχесή του ὅτι «τοὺς δοξάζοντάς με ἀντιδοξάσω».

Ὅμως οἱ ἑορταζόμενοι ἅγιοι Ἀνάργυροι δὲν φωτίζουν μόνο μέ τὰ θαύματά τους τὸν κόσμο, τὸν φωτίζουν καὶ μέ τὸ μαρτύριό τους, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ καὶ τὴ μεγαλύτερη ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης τους πρὸς τὸν Θεό. Θυσίασαν τὴ ζωὴ τους, γιατί δὲν μποροῦσαν νὰ ἀρνηθοῦν αὐτὸν πού πίστευαν καὶ αὐτὸν πού ἀγαποῦσαν, καὶ ἔλαβαν ἀπὸ τὸν Θεό ὡς δῶρο γιὰ τὴ θυσία τους αὐτὴ νὰ λάμπουν καὶ μετὰ τὴν κοίμησή τους, νὰ λάμπουν μέ τὰ θαύματα πού ἐπιτελοῦν ἀκόμη καὶ σήμερα στοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἐπικαλοῦνται τὴ χάρη τους καὶ ζητοῦν τὴ βοήθειά τους.

«Φωστῆρες ἐκλάμπουσι δύο, τάς τῶν θαυμάτων λαμπηδόνας, κρήνης ἐκ μιᾶς φωτοφόρου, τοῖς ἀσθενοῦσιν ἀπαρϋόμενοι».

Τιμώντας σήμερα καὶ ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, τὴν ἑορτὴ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, ἅς ἔχουμε πάντοτε κατὰ νοῦ ὅτι εἶναι καὶ δικό μας χρέος ὡς πιστῶν, ὡς τέκνων τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ φωτίζουμε τὸν κόσμο καὶ τοὺς ἀνθρώπους γύρω μας μέ τὸ φῶς τῶν καλῶν μας ἔργων, μέ τὸ φῶς τῆς ζωῆς μας πού θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐναρμονισμένη μέ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἄς ἔχουμε πάντοτε κατά νοῦ ὅτι ὅσο περισσότερο φῶς προσπαθοῦμε νά προσφέρουμε μέ τή ζωή μας, τόσο περισσότερο φῶς θά λαμβάνουμε καί ἐμεῖς στήν ψυχή μας, γιατί δέν εἶναι δικό μας οὔτε τό φῶς πού προσφέρουμε οὔτε τό φῶς πού ἔχουμε, ἀλλά εἶναι τό φῶς τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο ἐμεῖς ἀντανακλοῦμε μέ τή χάρη του γιά νά φωτίζεται ὁ κόσμος μας.

Γι' αὐτό καί ἄς μὴν οἰκειοποιούμεθα ποτέ τή δόξα αὐτοῦ τοῦ φωτός, ἄς μὴν νομίζουμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι μᾶς πλησιάζουν γιατί ἐμεῖς εἴμαστε τό φῶς, ἀλλά ἄς ἀπονέμουμε πάντοτε τή δόξα καί τήν τιμή στόν Θεό, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τήν ἀκένωτη πηγὴ τοῦ φωτός, τήν φωτοφόρο κρήνη πού φωτίζει καί ἐμᾶς ἀλλά καί ὅλο τόν κόσμο, καί χωρὶς τή δική του παρουσία δέν ὑπάρχει φῶς στή ζωή μας καί κατὰ συνέπεια δέν ὑπάρχει οὔτε ζωή. Γιατί ὁ Θεός εἶναι τό φῶς τοῦ κόσμου καί ἡ ζωή τῶν ἀνθρώπων καί διὰ τῶν ἁγίων του χαρίζει καί σέ μᾶς τό φῶς καί τή ζωή πού ἔχουμε ἀνάγκη. Καί τιμώντας τοὺς ἁγίους μας, ὅπως σήμερα τοὺς ἁγίους Ἀναργύρους, τιμοῦμε καί τόν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ἐνδοξαζόμενο Θεό, τιμοῦμε ὅμως καί ὅσους διακονοῦν τοὺς ἀνθρώπους καί μάλιστα σέ μία δύσκολη στιγμή τῆς ζωῆς τους, τή στιγμή τῆς ἀσθενείας. Τοὺς τιμοῦμε καί προσευχόμεθα γι' αὐτούς, γιά νά ἀκτινοβολοῦν καί αὐτοὶ τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, καί γιατί ὄχι; Καί γιὰ νά θαυματουργοῦν, ὅπως οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι καί νά σώζουν τοὺς ἀνθρώπους μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ.

Μέ τήν εὐκαιρία τῆς σημερινῆς ἑορτῆς τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, προστατῶν τῶν ἱατρῶν καί τῶν ὀδοντιάτρων τοῦ νομοῦ Ἑμαθίας, τήν ὁποία τιμοῦμε κάθε χρόνο πέραν τῆς θείας Λειτουργίας καί μέ μία ἐπίκαιρη ὁμιλία, σήμερα ἔχουμε τή χαρά νά εἶναι ὁμιλήτρια ἡ ὁμότιμη καθηγήτρια τῆς Νευρολογίας, τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, καί συνεργάτις τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, ἡ κυρία Βασιλικὴ Κώστα, ἡ ὁποία θά μᾶς ἀναπτύξει τό θέμα «ἱητρός ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων», ἀφορμώμενη ἀπὸ τόν στίχο τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου πού ἀναφέρεται στοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οἱ ὁποῖοι μετεῖχαν στήν περίφημη ἐκστρατεία τῶν Ἀχαιῶν στήν Τροία, καί δείχνει τήν τιμή πού ἀπέδιδαν πάντοτε οἱ ἄνθρωποι στό λειτούργημα τῶν ἱατρῶν.

Σήμερα ὅμως δέν τιμοῦμε ἀπλῶς δύο ἱατρούς, ἀλλά δύο ἀναργύρους ἱατρούς, δύο ἁγίους, καί περιμένουμε μέ ἐνδιαφέρον νά ἀκούσουμε ὅσα θά μᾶς πεῖ γι' αὐτοὺς ἡ κ. Κώστα, τήν ὁποία καί εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιά τήν παρουσία της καί τήν ἀνταπόκρισή της.